

Paměti z karantény

Martin Krsek

zprávy

Memoirs from Quarantine

Abstract: *The Ústí nad Labem Municipal Museum's "Memoirs from Quarantine" campaign aimed to reach and engage seniors during the pandemic lockdown period in 2020. The campaign attracted great interest in the region as well as outside the borders of the Czech Republic and managed to enrich the museum's collections with valuable documentary material on everyday history and experiencing major historical events of the 20th century in the traditionally ethnically heterogenous Ústí nad Labem region.*

Key Words: *museum, memoirs, History of Everyday Life, Ústí nad Labem Region, seniors*

„Kvůli koronaviru nemůžete ven? Skříňě už máte třikrát přerovnané? Pište paměti!“ S touto výzvou¹ oslovilo v dubnu roku 2020 Muzeum města Ústí nad Labem seniory izolované karanténními opatřeními na začátku první vlny pandemie Covid 19. Ohlas, jaký sklídila, zajistil po patnáct následujících týdnů povzbudivou náplň do momentálně omezených životů jak autorům, tak i desetitřicím čtenářů, kteří sledovali seriál na muzejním facebooku a webu. A k tomu obohatil dějiny Ústecka o cenný dokumentační materiál, jenž by se nejspíš jinou cestou do muzea nikdy nedostal. Zapojili se dokonce i rodáci ze stejné postižené Německa.

Jen zlomek populace se dostane k tomu, aby hodil na papír pak útržků ze svého života. Nucená karanténa proto mohla být mimořádnou příležitostí, aby si doma zavření senioři našli čas soustředit se na psaní vzpomínek. O důchodcích se v souvislosti s nákazou mluvilo jako o nejohroženějších, ale zapomínalo se na to, že jsou také nejzkušenější. Vždyť většina z nich už obdobně kritickou a občas i mnohem dramatictější situaci zažila, ať už v roce 1938, 1945, 1948, 1968 nebo 1989 a ví, že svět se nezastavil. Přitom po nich nikdo nežádal radu ze zkušenosti, jak se s tím tenkrát vypořádali. Jestli také hromadili zásoby, jako v prvních dnech karantény někteří současníci, jestli

měli důvod bát se vyjít ven, jak si představovali budoucnost? Ovšem zveřejněná výzva neomezovala témata jen na zlé či přelomové časy, ale vybízela podělit se i o radosti a starosti všedních dnů.

Kampaň nazvaná „Paměti z karantény“ zaznamenala velký mediální ohlas médií, zaujala i zahraniční média,² konkrétně v Německu postiženém obdobně jako Česká republika. Díky tomu se zpráva rozšířila daleko za hranice Ústecka a tomu odpovídal i ohlas. Vedle příspěvků v češtině z různých koutů republiky dorazily i dva německé z řad sudetoněmeckých vysídlenců. Senioři se s veřejností podělili o své vzpomínky na rozmanitá témata od válečných osudů, přes odsun a osídlování pohraničí, pašování, zahradničení, sport nebo život v undergroundu.

„Vzpomínám si, že mi padl jako ulitý a krásně hřál. Nosila jsem ho za účelem „větrání“ a zacházela s ním velmi opatrně. On mě totiž nepatřil,“ napsala Ústečanka Erika Lischke-Bahníková (nar. 1940), jejíž dopis nadtýp ručně popsanými listy a historickými fotografiemi dorazil jako první. Dojemný příběh „Kožíšek“ o česko-německém soužití po roce 1945 zveřejnilo muzeum 17. dubna.³ Obratem se s 15 tisíci čtenáři zařadil mezi rekordní příspěvky v historii muzejního facebooku. Životní dráhu od narození v malé vsi v Českém středohoří, válečná léta a poválečný odsun až po osud

¹ <http://www.muzeumusti.cz/c2341/Seniori-piste-pameti-z-karanteny/> [citováno 10. 1. 2022].

² NEUMANN, Steffen. „Schreibt eure Erinnerung auf!“ *Sächsische Zeitung*, 3. duben 2020, s. 18.

³ <http://www.muzeumusti.cz/c2355/Prvni-dil-Pameti-z-karanteny-Kozisek/> [citováno 10. 1. 2022].

Mgr. Martin Krsek
Muzeum města Ústí nad Labem
krsek@muzeumusti.cz

Úprava 1968 v naší ústecké rodině

Šťastný srpen: protože dobře prosperoval naše
 nešťastný srpen: protože na dlouhou dobu ready
 na své naše cestovní plány, svoboda
 slova a smysluplné úsilí v práci,
 kde jsme každý vysokokvalitně chtěli
 něco pořádného dokázat, a bráta
 mnoha přídel, kteří zvolili emigraci.

Konečně docílené sehodnosti po dvou pohradech
 bylo riskové. Z toho důvodu přijela moje matka,
 Frieda Lisická ze Kapadnie Německa k nám
 do Ústí nad Labem už 3 měsíce před porodem
 s úmyslem zůstat ještě i 3 měsíce po porodu.
 Chtěla být se svým náponová. Mládež později v
 "nebezpečném šestinedělí". Můj staromládě ~~šestinedělí~~
 malovaná matka byla přeroděná, že šestinedělka
 máv mív absolutně blid, nic nedělat, jenom být
 a eventuelně vyjet z kočárkem (který koupila v
 Tureku) na procházku.

Naš kádrak dcera Karla (po satinkovi) se
 narodil 2. července 1968. Kádrak se byl i u toho
 důvodu, že jsem na věčné dostoary mého nedpě-
 livého schána, někdy 72 letého, kdy se se dítě
 narodí, vždycky překvácivě sordila, že je dostane
 k narození. A stalo se (i když plánovaný
 termín byl 10. července). Radost byla samostatně vešké
 skutečně chovála a činila přesně podle svého
 přání a všechno obstarávala. Konec šestinedělí
 si přesně vyjádřila a dopředu všem sdělila
 (včetně německému přibuzenstvu v NDR), že se
 20. srpna 1968 dostaví na několik dnů do
 svého rodiště Královo u Glukova k paní
 Generálové (Němka, vdova po českém maršalovi).

v novém domově v Sasku-Anhaltsku popsal Hedwiga Rothe (nar. 1933). „Z nás osmi sourozenců, žije ještě moje sestra Marie, které je 103 let, já a můj bratr Willi,“ poznamenala na závěr svého dopisu autorka.⁴ Poněkud nezvyklý pohled na minulost v podobě nekorektně podaného příběhu ústecké máničky připojila známá postava ústeckého undergroundu Jiří Blackfoot Šerý (nar. 1954). „Tehdy jsem si dal nohy na pracovní stůl, mezi ty různý zasraný el. součástky a přes opěradlo židle jsem pohodil své vlasy, řkouc té svini: „Ty my můžeš nařídít leda tak budíka, ty ČŮRÁKU!“ F...a se zhroutil a nedal mi 3 měsíce prémie, takže jsem nosil mámě domů 900 Kčs,“ popsal své působení v opravě elektropřístrojů v podniku Tesla Ústí nad Labem v sedmdesátých letech minulého století.⁵ Osobitou formou přispěl i ústecký výtvarník Zdeněk Urban

(nar. 1935). Představil dětské vzpomínky na válečná léta ve formě komiksu. Trhání třešní, hru na indiány, lovení raků, ale také pochody smrti, nálety a nacistické parády, to jsou náměty jeho komiksových kreseb. Ke každé připojil drobný vysvětlující text. „Válka pro nás děti nebyla tak hrozná. Nebylo sice moc, co jíst, všechno bylo na lístky a bylo toho málo, takže jsme byli stále hladoví. Ale myslím si, že jsme měli, my kluci, víc volnosti než dnešní děti. Auta na silnicích nebyla – sebrali je Němci. Po zlodějích ani vidu ani slechu,“ charakterizoval zážitky z dramatické doby v doprovodném textu. V něm se také zmiňuje, že jeho otce důstojníka československé armády hned po okupaci nacisté zatkli a vrátil se domů až po osvobození s americkou armádou. Věnuje tomu ale jen jednu větu. Jeho text je vůbec nejkratší z příběhů,

⁴ <http://www.muzeumusti.cz/c2362/DRUHY-DIL-PAMETI-Z-KARANTENY-Pout-z-Ceskeho-stredohori-do-Saska-Anhaltska/> [citováno 10. 1. 2022].

⁵ <http://www.muzeumusti.cz/c2404/JEDENACTY-DIL-PAMETI-Z-KARANTENY-Strucny-zivotopis-ustecke-manicky/> [citováno 10. 1. 2022].

Aparát už má, teď muzeum shání fotky z něj

kteřé do muzea v rámci výzvy dorazily. „Nemám žádný literární talent, tak jsem naše příběhy nakreslil,“ vysvětlil.⁶

Jiřina Plecítá (nar. 1927) uvedla svérázným slovníkem veřejnost do specifického života hostinských mezi léty 1946 a 1990. Pro mnohé Ústečany se konečně rozluštila záhada, jaké pozadí měla slavná fotografie ze srpna 1968 zachycující Škodu Felicii přejetou sovětským tankem na hlavní ústecké třídě. Patřila totiž právě manželům Plecítým. „Naše auto stálo před barákem, tak táta že ho půjde odvézt za roh. Než ale stihnul seběhnout dolů, tak to zarachotilo a auto bylo v čudu. Naštěstí tam nestih’ doběhnout, tak zařvaly jen ty plechy. Lidi hned vylejzali z oken, tanky jely dál. Druhej den byly na autě všelijaký nápisy, kdo moh’, si to fotil. Když se táty na to někdo ptal, říkal mu: ‚Jo, dají mi za to volhu. Ale dvakrát přeplavat.‘“⁷ Zatímco vzpomínala na okupaci prožívala autorka naplno dopady aktuální hrozby. Karanténa ji totiž uvěznila v nemocnici a rodina ji mohla čtené ohlasy na její vzpomínky tlumočit jen po telefonu. „Moje maminka to ocenila slovy NO TYS JIM TOHO NAKDÁKALA, ale užívala si vydatně

ÚSTÍ NAD LABEM Historický salonní fotoaparát, kterým kdysi fotograf Eduard Majer zvětšil velkou část obyvatel Ústí nad Labem, se stal novým přírůstkem sbírek ústeckého muzea. Muzejníci nyní vyzývají obyvatele města, aby prověřili svá rodinná alba a pomohli znápujaci i tvorbu a osud fotografa.

Přístroj byl vyroben kolem roku 1960 v tehdejší Německé demokratické republice (NDR). Eduard Majer, který ho ve svém ateliéru ovládal, by se letos dožil sta let.

„Eduard byl v Ústí legendou. Fotil mě, když jsem šel na vojnu, i moji svatbu. Když jsem po jeho smrti získal tento loták, zkusil jsem si také udělat pár snímků, ale spíš jsem ho používal jako stylovou rekvizitu ve svém ateliéru,“ uvedl současný známý ústecký fotograf Petr Beroušský, který teď aparát po více než dvaceti letech muzeu přenechal. Kromě samotného přístroje značky Globica zajímá historiky právě i jeho

Ústecká legenda Historik Martin Křeček s aparátom Globica a jedna z tielok fotek Ústečanů, které s ním pořídil fotograf Eduard Majer. Foto: O. Hájelek, ČTK

jsou svatby, maturity, výročí. Takové právě Majer dělal,“ poznamenal muzejník Martin Křeček.

Současná doba spojená s pobytém lidí hlavně doma byla impulzem pro výzvu obyvatelům města, aby párali ve svých albách po snímcích z jeho ateliéru. „Poznají je snadno, na zadní straně je razítko s adresou ateliéru Vanickova 13,“ sdělil Křeček.

Zasláné snímky se vzpomínkou na okolnosti lození vystaví muzeum na webu, a připraví tak netradiční online výstavu v době, kdy je kvůli vládním opatřením proti šíření koronaviru nuceně uzavřen. (ČTK)

pozornost a zájem bližních. Sama telefonovala, jestli jsme koukali na zprávy. Že tam byl ten člověk z muzea, představoval ten jejich projekt a najednou prej máma kouká a vidí sebe s tátou!!! Říkala: No je tohleto možný, já myslela, že mne šálí zrak! To by nás moh’i někdo poznat!“ Popsala reakci pamětnice její dcera Daniela Doubková. Jiřina Plecítá zemřela koncem května 2020. „Zvláštní, dopsala paměti a umřela. S jasnou hlavou do posledního dne. Koronavirus nám nedovolil být s ní... Jsem vděčná za váš podnět k sepisování vzpomínek, byl to krásný a důležitý čas,“ ocenila Daniela Doubková příležitost takto zpřesnit závěr života matky.⁸

A přestože výzva byla primárně určená pro obyvatele Ústecka, zapojili se i lidé z jiných regionů.⁹ Jejich texty pak muzejníci přeposílali ke zpracování místně příslušným kolegům, jako třeba do Městského muzea a galerie v Hořicích. Vedle příspěvků do internetového seriálu se zásluhou výzvy do muzea dostalo i několik soukromých vydání vzpomínek z Čech a z Německa, o jejichž existenci nemělo muzeum do té doby povědomí. Nyní už

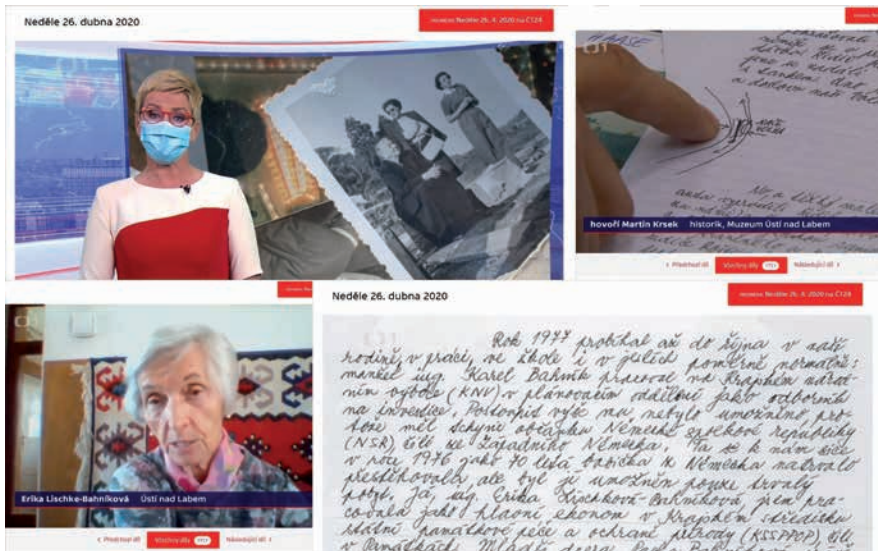

⁶ <http://www.muzeumusti.cz/c2377/PATY-DIL-PAMETI-Z-KARANTENY-Pred-mnoha-lety/> [citováno 10. 1. 2022].

⁷ <http://www.muzeumusti.cz/c2368/TRETI-DIL-PAMETI-Z-KARANTENY-Kucharka-a-tank/> [citováno 10. 1. 2022].

⁸ <http://www.muzeumusti.cz/c2492/Knihu-Zapisky-z-karanteny-inspirovalo-ustecke-muzeum/> [citováno 10. 1. 2022].

⁹ BORODOVÁ, Romana. *Vzpomínky z karantény: Senioři vyprávějte! Dobříšské listy, březen 2021. Text uvádí: „Tento projekt je inspirován projektem Paměti z karantény vytvořeným Muzeem města Ústí nad Labem.“*

10 Seznam přírůstků do fondu knihovny Muzea města Ústí nad Labem získaných v souvislosti s kampaní „Paměti z karantény“: FLORCZAK-SCHUSTER, Ingrid. Čechy nebo Bavorsy? Miluji oboji..., 2009; VEDRAL, Vlastimil. Moje historie. Ústí nad Labem, 2020; KINSKÁ, Naděžda Sofie. Tisá – ves v pohraničí. Slavičín, 2015. OLIVA, Josef. Lumpenhaus. Ústí nad Labem, 2011; ULLRICH, Josef. Bei uns war es anders. Meine Jugenderinnerungen aus der Kriegs- und Nachkriegszeit. Berlin, 2016; MATĚJKOVÁ, Marcela. Mé sladké dětství. 2009; ŠERÝ, Jiří. Stručný životopis. Ústí nad Labem, 2020. PLECITÁ, Jiřina a DOUBKOVÁ, Daniela. Zápisky z karantény jaro 2020. Ústí nad Labem, 2020.

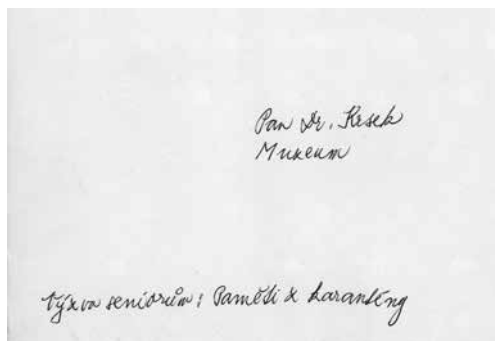
11 Majerův ateliérový fotoaparát Globica pochází z konce padesátých let 20. století. Původně se vyráběl ve firmě Neue Görplitzer Camera-Werke Robert Reinsch & Wolf Nachfolger, v roce 1958 se společnost stala součástí skupiny Pentacon. Přístroj uchovával jako stylovou rekvizitu ve svém ateliéru jiný ústecký fotograf Petr Berounský, který se u Majera učil. V roce 2020 ho nabídl muzeu k odkoupení. Následně získali muzejníci ještě od potomků Eduarda Majera coby dar jeho podomáčku vyrobený blesk.

12 Eduard Majer se narodil v roce 1920 v Praze. Vyučil se v Roudnici nad Labem fotografem. Do Ústí nad Labem se přistěhoval krátce po druhé světové válce a záhy začal pracovat v bývalém fotoateliéru Carla Pfitznera ve Vaničkově

jsou součástí fondu muzejní knihovny a může je studovat i veřejnost.¹⁰ Patří mezi ně i vzpomínky Jiřiny Plecité zaznamenané a zveřejněné na základě dubnové výzvy muzea, které si vydala v limitované edici její rodina jako dárek k Vánocům. Facebookový seriál vyvrcholil na konci července 2020, kdy už se život vracel do původních kolejí. Vedle publikace ve virtuálním prostoru muzeum počítá také se zafixováním projektu v samostatné knize „Paměti z karantény“ shrnující všechny příspěvky i s nezveřejněnými bonusy, které se do facebookového a webového formátu nevešly.

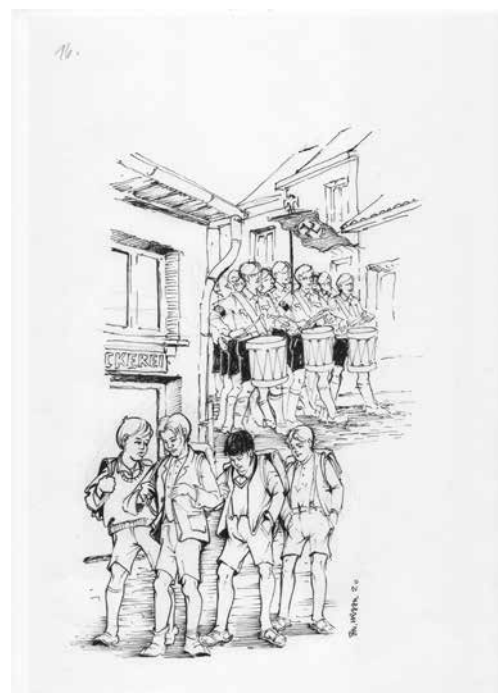
Vynucené pokračování

Vzhledem k tomu, že epidemiologové předpokládali už v létě 2020 další vlny nákazy, a ty pak od podzimu skutečně dorazily, zůstávalo v rezervě opětovně vyhlášení výzvy „Paměti z karantény“. Nakonec ale osvědčený formát interakce s veřejností v době nuceného zavření muzea naplnil nový obsah. Za zrodem facebookové kampaně „Zbraň lovce tváří tisíců Ústečanů“ stálo vedle druhé vlny covidové pandemie i aktuální získání historického

salonního fotoaparátu Globica do sbírek.¹¹ Objektívem tohoto přístroje totiž proslulý ústecký fotograf Eduard Majer¹² zvětšil velkou část obyvatel města u příležitosti svateb, narozenin a jiných slavnostních událostí. To byla příležitost vyzvat Ústečany, aby v době covidové izolace prohlédli rodinná alba a posílali do muzea fotografie s razítkem na zadní straně „ateliér Fotografia 401; Vaničková 13“ společně popisem jejich příběhu.

Pečlivě strojené ateliérové snímky ze čtyřicátých až osmdesátých let včetně osobních příběhů zachycených pamětníků začaly plnit muzejní facebook od listopadu 2020. Kampaň vydala na 22 mikropříběhů, které sklídily velký čtenářský ohlas a mnoho lidí jejich prostřednictvím poznávalo staré známé. Celkově se sbírky muzea rozrostly o 400 různých snímků z produkce Eduarda Majera. K popularitě nového seriálu přispěl i bonus v podobě aktuálního snímku aktérů pořízeného v duchu historické předlohy profesionálním fotografem v muzejním ateliéru, bť hrozba nákazy řadu zájemců od privátní návštěvy muzea odradila. Kampaň opět sklídila i velký mediální ohlas,¹³ poslední focení, které mělo ilustrovat vyprávění

o únosu nevěsty přímo z fotografického ateliéru natáčela do zpravodajství České televize.¹⁴ Zanikající fenomén ateliérového fotografování dokonale vystihla Vladislava Štorcová (nar. 1959): „Každý rok na mé narozeniny mě matka oblékla do šatů, učesala a šli jsme se fotit do Vaničkově. U tohoto fotografa jsem focená od mimina. Fotograf byl ještě v Revoluční ulici. Když jsme chodili ze školy, obdivovali jsme nevěsty, jejichž fotografie byly vystavené ve výloze ateliéru. Vím i, jak to tam fungovalo. Přišli jsme zaplatili u paní, která byly celé roky stejná, a šli jsme do ateliéru dlouhou chodbou. V ní viselo zrcadlo, kde se každý upravil. Pan fotograf nosil, zdá se mi, x let pořád stejný plášť. Když jsem se v roce 1980 vdávala, bylo jasné, že fotit se budeme právě ve Vaničkově ulici. Vše bylo stejné, paní i pan fotograf byli ve svých pláštích. Nezestárli, byli pořád stejní. Svatební fotografie jsme si porovnali se svými známými a museli jsme se smát. Všude byla stejná dekorace, a dokonce jsme porovnávali i naše fotky od miminek. Řekla bych, že většina jsme měli stejný dort. Z nostalgie jsem zašla po letech vyfotit svoji dceru, ale už tam byla cizí paní fotografka. Fotka nebyla ani hezká, řekla bych nepovedená. A tak skončilo moje focení ve Vaničkově ulici. Zůstalo nám jen rčení, když se něco nepovedlo, tak se říkalo: ‚Nech se s tím vyfotit ve Vaničkovce!‘ Dneska už tomu nikdo nerozumí.“¹⁵ Pamětnice spolu s další příspěvatelkou Helenou Kostovou pak navázali hlubší spolupráci s kurátorem fotografických sbírek a přinesly do muzea dalších více než 100 fotografií z jiných ústeckých ateliérů i města Ústí nad Labem.

Covidové přírůstky do sbírek

Dlouhá chvíle vyvolaná útlumem společenského a pracovního života nabídla vedle prostoru k psaní paměti a prohlížení starých fotoalb také čas na velký úklid či rekonstrukci. To byl další zdroj specifických pandemických aktivit ústeckého muzea. Do jeho sbírek se totiž z temných koutů na půdách či zadržovaných dostalo nadprůměrné množství nálezu – „pokladů“. Čtyři vybrané soubory vystavili muzejníci od března do května 2021, kdy musela zůstat muzea kvůli

vládním opatřením opět zavřená, netradičně v Hypermarketu Globus v Trmicích a jejich vybádané příběhy postupně zveřejnili přes internet s pozvánkou na prohlídku výstavy. Využili tak skutečnosti, že na rozdíl od kulturních institucí zůstávaly velkoprodejny otevřené a nákupy základních potřeb představovaly prakticky jediné společenské vyžití. Vzpomínka na italskou frontu, Archiv legionáře a sochaře, Kufr doktora Raffelta

ulici. Nejdříve jako pomocník fotografa Komárka, po němž později provozovnu převzal a působil zde až do devadesátých let. Jeho ateliérem prošly tisíce běžných Ústečanů, ale také řada významných osobností zdejšího kulturního života, např. i začínající herec Josef Dvořák, který byl od roku 1965 v angažmá v ústeckém Kladivadle. **13** (miv). Muzeum získalo historický foťák. Martin Krsek:

To jsem já! Blesk, 13. 11. 2020, s. 5. nebo: ČTK. Aparát už má. Teď shání fotky z něj. Mf DNES, 9. 11. 2020, s. 9.

14 Poklady éry koronavirové, které lidé nacházejí doma. Zpravodajství ČT 24, 2. 5. 2021. Dostupné z: <https://www.facebook.com/CT24.cz/videos/poklady-%C3%A9ry-koronavirov%C3%A9-kter%C3%A9-lid%C3%A9-nach%C3%A1zej%C3%AD-doma/214581763446537/> [citováno 10. 1. 2022].

15 <http://www.muzeumusti.cz/hlavni-stranka/c2481/Zbranolovce-tvari-tisicu-Ustecanu-c-2/> [citováno 10. 1. 2022].

16 Lidé v izolaci prochází skříně a nachází poklady. Muzejníci je vystavili v supermarketu. Čt24, 2. 5. 2021. Dostupné z:

<https://ct24.ceskatelevize.cz/domaci/3305965-lide-v-izolaci-prochazi-skrine-a-nachazi-poklady-muzejnici-je-vystavili-v> [citováno 10. 1. 2022].

17 Profil Muzea města Ústí nad Labem na síti Facebook, ID stránky 194448086109. Údaje platné k 15. 12. 2021.

18 <https://www.facebook.com/muzeumusti/> [citováno 10. 1. 2022].

a Školní poklad, to byly názvy přírůstků z doby, jež možná v budoucnu dostane přívlástek éra koronavirová. Mezi prvními se tehdy do muzea takto dostal dvakrát nalezený poklad z ústecké čtvrti Střekov. Šlo o pamětní schránku se vzkazy z roku 1906. Poprvé ji v roce 2008 zedníci objevili zazděnou v tamní staré škole a po druhé na nálezce vypadla v roce 2020 při úklidu garáže, a to už ho přinesl do muzea. Veřejnost se o „pokladu“ dozvěděla v listopadu 2020 a začátkem prosince došlo i na jeho vystavení. Ovšem muzea mohla být nakonec otevřena jen 15 dní, které byly ještě návštěvnický velmi oslabené. Ostatní tři soubory do té doby historici před veřejností tajili. Mezi tím zrekonstruovali na základě archivních rešerší jejich příběhy. V malé expozici v hypermarketu je vystavili v klasických muzejních vitrínách nalezené dokumenty, fotografie, a drobné předměty jako šperky, vyznamenání či bajonet a osadili texty. Návštěvníci o nezvyklou kulisu projeví velký zájem, prohlídku většinou absolvovali s nákupním vozíkem. Museli přitom samozřejmě respektovat platná hygienická nařízení.¹⁶ Všechny popisované projekty zásadně zvýšily sledovanost profilu Muzea města

Ústí nad Labem na sociální síti Facebook. Ten do té doby oslovoval v průměru 30–40 tisíc uživatelů měsíčně, aby během roku 2020 přesáhl 100 tisíc a ustálil se na průměrné hodnotě 80 tisíc. Profil muzea aktuálně sleduje více než 7 885 lidí, z toho jej onačila lajkem „To se mi líbí“ více než 7 500 lidí.¹⁷ To je v Ústeckém kraji vůbec nejvyšší hodnota mezi obdobnými institucemi, v rámci ČR je to výrazně více, než srovnatelné profily krajských muzeí nebo Moravského zemského či Slezského zemského muzea. Srovnání snese i s Národním muzeem sice ne do množství lajků, ale v počtu interakcí ano, což dokládá aktivní zájem veřejnosti o informace na profilu. „To je tak krásnej projekt! Děláte spoustě lidí radost. Jak je snadné vymyslet dobrou věc týkající se místní historie, ze které se mohou lidé těšit, i když musí být muzeum z pochopitelných důvodů zavřené,“ ohodnotil aktivitu komentářem na facebooku Stanislav Kostih.¹⁸

Vzhledem k neradostné perspektivě šíření nákazy a obecnému poklesu návštěvnosti kulturních zařízení po pandemii budou sociální sítě dál hlavním komunikačním kanálem s veřejností a covidové kampaně ústeckého muzea tedy zatím nejspíš nekončí.